Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer Eshle ravreve

Shulḥan ʿarukh : mi-Ṭur Yoreh deʿah

Ḳaro, Yosef
יסוי ,וראק

Könisberg, 609 [1858 oder 1859]

מידגב יאלכ תוכלה

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10195

Visual Library

קלי וסיל כדעת הרמב"ם וסמהגר (ויסו בנ"ם ובכ"מ כתב קדעת הרמב"ם לימה מוכמחת כן עיין סם) דאפילו בא"ח קבורים לאסור לנסכינן לו לסמיגן כאחד. וכתוב בקבר ב"ם בסם הא"ם סיסודי מלדן בעוף הנקרא אפריי"ל אין לסם לקשור בחבל מסבוף מקבר בו בחפוס וגן הלוכף ון הסוס

מהן כלאים ע"כ:

יב [כה] מ עגלה שהיו מושבין אותה כלאים אסור לישב בה אף על פי שלא הנהיג מפני שישובתו

גורמת להם שימשבו העגלה [כו] מובן אסור להיות אחד יושב בעגלה ואחר מנהיג:

יג [ל] מ אפילו מאה שהנהיגו כאחר לוקים:

יד מ קשר שני סוסים בקרון אחד אסור לקשור עמהם חמור אף על פי ששני הסוסים יכולין למשכו בלא החמור:

טו (ז) ל עגלה המושבת בקרון במין אחר לא יקשור מין אחר בחבל לא בצידי הקרון ולא אחר הקרון [לח] (מפני שדומה קרון נהליכה). (טור):

יו לא מוחר לעשות מלאכה בארם ובבהמה או חיה כאחר כגון ארם שחורש עם שור או מושך עגלה עם חמור וכיוצא בו:

ביאור הגר"א

[כה] עגלה. ולא כתב לוקה משום דנפ"ק דב"מ פמוחל מפך לה ופ' כ"י כמפוחל מגל הכ"ף מסק בפחם מחני ומת"ק וכן הרמב"ם ומיש דמוכנעכו סם לכמוחל מוכח ומזכיי הכמיכה דמיקי ניכמ ומלמ"ם הכמ הכמ"ם בהלכות כלאים בכעבם הכ"ף וכ"כ המור מגל בפ"ק דביצ מסק כמחוכל וכ"כ הכמוכ מ"ש מי קנ"ז נכמו ולכן מסק כיון מבגל"ם אין ל"מ מחיוכל מגל בפ"מ מי קנ"ז פ"נ ומ"ם ומי' הכ"ל מסק בפ"ב בכעבם ל"ל והמב"ם הלא כמוחל: [כו] וכן אסור להיות בו. ע' ל"ם בפ' סם קרון בו' ומוה אמר מהאים מי' אלקה בו' אחד מי': [ל] אפילו מאה בו'. לאמר מהקודם הכ"ל: [לא] מפני בו'. כמ' יוסבן בילומלמי סם מפני מזה מטא מגלותו בו' ומביאו הרים סם:

הלכות כלאי בגדים

רצח דברים האסורים משום כלאי בגדים. ובו ב' סעיפים:

רצח א ואסור לחפור בגד בו' וסיים דאסור לחפור בחוטי קנבוס בגד של אמר היכא דלא מכיח קנבוס בן ומומע בהכלאים ומוד בני מקי וסיים בקנבוס לדיקן: **ב** ונמקוס דמכיח מני ובגדיכיתיכו מוסבין מיחר בבגד קנבוס כי הוא מלי לבוש. הגהיית דרישה. (ה) וכתב הבי"ח דכיון מוכלי מוסבין מיחר לף ע"ש מלא מוכלא מי מוכיכו לבגין מהוא בגד קנבוס כיל על המעבע בו' ועי"ש מהלרך:

לא

רצט (א) מגיה מין אחר ומערבו עמהם פי' אם מתערב אמר לחלים עם מפחים מגיה אמר נמלים מרבה ומתערב מם מומלא מתבטל אמר המלים ואין כאן איסור ואין כאן דמבלין איסור ומשחלן איסור לכמחלה יומר ומשחר איסורים כגון בגד בחלב וכיוצא בו ודחק לחתן מע"ש ולי"ב דומלי גם בטעמם לא רמה ליה בהמוא מוב מקבור דומלי לא כיחא ליה באיסורא. עוד הקבה בפרקים אחא דמעמע ליה ומחומיק בטעמן

הלכות כלאי בגדים

רצח דברים האסורים משום כלאי בגדים. ובו ב' סעיפים:

א אין אסור משום כלאים אלא [א] צמר רחלים [ב] ואילים עם פשתן [ג] אבל צמר גמלים וצמר ארנבים ונוצה של עזים וכל שאר מינים מותרים בפשתן [ד] נוכן קנבוס וצמר גפן וכל שאר מינים אפילו בצמר רחלים ואילים. ג וחכמים אסרו מפני מראית העין משי עם צמר לפי שדומה לפשתים וכן כלך [ה] והוא מין שגדל בברכי הים על האבנים שנים ודומה לצמר אסרוהו מפני מראית העין עם הפשתן [ו] דואאידנא משי מצוי בינינו והכל מכירים בו לפיכך אין בו משום מראית העין ומותר עם הצמר ועם הפשתן:

ב ה רחל בת עז צמרה אסור עם פשתן [ז] מפני מראית העין:

הגה **א** [ה] ואסור לחפור בגד קנבוס מחת בגד לאר נמקוס דלא מכיח קנבוס ומשום מלאים מעין (פור בשם הרא"ש) **ב** ונמקוס דמכיח מר:

רצט באיזו מינים נוהג בהם כלאים. ובו ב' סעיפים:

א ל צמר רחלים (ה) וצמר גמלים וכיוצא בו. שטרפן זה בזה ושזה מהם טווי אם היה החצי מהרחלים הרי הכל כצמר והרי הוא כלאים עם הפשתן [ה] ואם היה הרוב מהגמלים נמותר לערבו עם הפשתן מפני שצורת הכל צורת צמר גמלים ואין חוששין לנימות של צמר המעורבים בהם (ט) [ב] מפני שאינם חוטי צמר גלפיכך עורות הכבשים שעושים מהם מלבושים מותר לתפרן בחוטי פשתן ואין חוששין לנימות של צמר אע"פ (ד שנבדקו) בכלל חוט הפשתן שתפרו בו שהרי בטלו במיעוטן [ג] וכן הקנבוס והפשתן שטרפן זה בזה אם רוב מהקנבוס מותר לארוג הטווי מהם עם חוטי צמר ואם היו מחצה לחצה אסור [ד] סהילכך מי שנתערב לו צמר עם פשתן (א) מביא מין אחר ומערבו עמהם ומבטל אחד מהם [ה] ולא שייך ברוב ביטול אלא קודם שיעשו חוטים ואבל אחר שנעשו חוטים אין לכלאים שיעור אפילו חוט כל שהוא של צמר בבגד גדול של פשתן או של פשתן בצמר אסור:

ולפי

חדושי רע"ק

סי' רצ"ח. ש"ך סק"ב. (ה) וכ' הכ"מ דכיון מחוטי. בב"ח לא כ"כ רק בדרך היתר כ"א בדרך קפיקה דדינא.

ח"ל ולע"ב בהלכותיו דמוכר בגד קנבוס בקצת מקומות אלא אלא מחלא מי מחוכיכו לבגין דיהא מעמן ודיהא קנבוס אלא על המעבע אי כמאי לתפרו מחת לאר דעמעבע דבעי' סכל מעיכי' בו כמ"ם כהמ"ם בני מבכל. ועיי"ם מהלריך אמ"כ לגדל לתפור מחתיו בבגין מליבו ולבמה ובבגין דליכ' מעם לאוריים' דים לסקל בדרכנן בהדי מדכיים כדקי"ל בא"ם (פי' ע"ם ס"ל) ע"ם. ולענ"ד יש לדון לסקל אף בדאוריים' אם המפר מחת הבגדים לפמ"ם מוס' בבגת (דס"ב ע"ל) ד"ה ובמני' וכו' דסיכא דהוא בהלבע גם בעוק מוחר ע"ש"ם:

סי' רצ"ט. סעיף א'. (ה) ולאר נמלים. וה"ה לאר נמלי' מהלכן מם קנבוס וכוכו קנבוס. וכן מחמן מהמערב בכוב לאר נמלי'. מהב"ן (פ"ב מי' ד):

לא

הל"ל לאר ומחמן מהלכן מלבוד כילד כו' ומם אבא בכ"ה בגם ר' ירמיה לאר ר' ירמיה בה כמעמלן בגד בפ"ב מה דל"ל ירמיה בהכוא דבמי מעכבוהיים עם מוכן ומ' מוס' ומ' מוס' ל"ה בגד כו' והכל"ם מם ומבכי ב"ב מוהיכן בם דבכי הרמב"ם ומ"ב הכ"ל מר' מבמי מלוים מוכוכים וכבר הקבה הרמב"ל ול' זה מבגם וכי לאר מבמים בגל בכוב וכל"ל מבמי מלוים מלוכו מוכ' ולבכי כ"מ מם מבוכים ביוחר ומב' מחוד מם:

בשמתן וקנבוס שמתערבו אם רובן קנבוס עותר עם הצמר ולא אמר רבותא דאפילו כתערב שמתן עם צמר ורובן לצמר דעותר עם צמר ועי"כ הקשה מהא דאמרינן בפ' זה וכו' עד ולא אמרינן דמתבטלו זה בזה קודם שנעוו דהא א"א לצמלם כו' עכ"ל ואכי אמור דאפי' בכרבא לבאורה דבר זה בנמלוקת שביה דעל ג"ש כאן בשמ"ע לפיכך עורות הכבשים כו' שהרי בטלו בנעיטנן כו' וכוא ובדברי הרמב"ם כתב הראב"ד ע"ז הכ"ל שאינו עוזי ואם יאמר אף על פי שאינו עוזי אסור ומדברבן כמו הכבדים א"כ גם זה יהא אסור מפני שהוא מן בקבקרי ואם מפני שבטלו בנעיטנן זה שיעוה וכי לצמר בשמתן יהא בטל בחוב אבא כיון שאין בו איסור תורה אין חוסשין לפעיקו עכ"ל וכתב כ"מ שעשה שבטל בנעיטנן אינו שבוש שהרי מתורם בינוטלמי לצמר ושמתן שבטלתן אסור כיצד הוא עושה ונביא ליטרא ועוד לצמר גמלים ומבטלן עכ"ל הרם ל"ל דלדעת הראב"ד אינו מועיל בעיטנן בחוב בצמר ושמתן עצמן אפילו באינן חוטין עדיין שהרי לצמר של עורות הכבשים לא נעוו עדיין ואפ"ה לא אמרו לו אינה מלד בעיטנן בחוב אבא מלד שהוא שבק דרבנן וכ"כ הש"י בסוף תמורה דף כ"ד דבכלאים אין מ"ד בעיטנן בחוב וכן נראה דעת התוס' פ' האשה בנוסכת דהם שבתבו שאינן בגד שאבד בו כלאים לא יזכרנו לעכו"ם ולא בטיל בחוב כדאיתא גבי שער כזיר בסוף תמורה דאין מ"ד בעיטנן בחוב אבא בשאיסור מערב בהיתר אבל כלאים שבמינם אינה ונאסרים ע"י תערובת כך אסור שמרובה כמו המועט עכ"ל וכ"כ הרא"ש והוסיף וי"ל לצמר בחבב שנאסר ג"כ ע"י תערובת ואפ"ה אין אסור כשאין בהיתר בעת שאני אתה דדרך בעיטנן אבאה תורם ולא מיקרי צמר בחבב בלא מתיבת בעת עכ"ל לפי זה אפילו מתערב לצמר אבא בעוים בשמתים ועשה אח"כ ומונו בגד אינו בטל בחוב והיינו כדעת הראב"ד ואם דמגיה בכ"מ מן הינוטלמי לקמיעים לרמב"ם תמהתי ומאוד אדרבא הוא תיובתא דהא אם לא אתיר אבא בשמתערב אם אין אחר ובזה אמרה הראב"ד ודס"ל דבעורות אבל אבי מרבי ומרבי ואבי אמרו אין מ' על בגדיהו ואבי אמרו אין מ' בעורות אבל אבי אמרו אין מ' בעורות אבל בבגדים הוא ג"כ אין בעורות אבל בבגדים אבל בעורות אינם אלו בלא תערובת אין אבאי ולריך לומר דהרמב"ם ס"ל בעורות אבל בבגדים הוא עצמו אבאן ומונו אם אתיבי בתוכו הוא ומעורב עם קיבור מוב אתיבים אבל אבאן אם אבאר אבל הטעם ובזה אבאר דבראה בראה הראב"ד והרמב"ם הטעם דאבאר אבל אבאר אבאר אבאר

ונ״ש קנף ג׳ בהג״ה: ב אמ׳ תפרן בחוטי משי וקנבוס כו׳ ומלאם דאע״ג דהמחבר״ם לגר דין זה ומבארתו דלקמן קנף ה׳ וכמו מהגיה סגי״ה ס״ה זה לפומו שבעיומים הומפנה ויש לקן קיל דזה לבטלי מלגמא לקוב כיון שהפשתן והלגמי הם זה אלל זה רק מומחבן מל ידי ומפי וקנבוס וכן מוכח להריא בדרשים קנף ״ ומם שמתא בגם ויש ע״ש וכן ומפמע לקמן קנף ה׳ נבי ולף על פי מחפשר שיכמם מוע הקנבוס כו׳ ודוק: ג אלא בעבי כו׳ כגון מעגיר המחע פעם א׳ ולימו מעגיר כל המוע ומעגיר המחע פעם שכיח ומעלא שני ראמי המיעים ביחד וקוסר שני ראמי המיעים. הרא״ש ועוד: ד מוחר לפרוף מל המוע בגיב שני ראמי הקרעים ובוכסם יחד אלא הוי חבור המוע מל מקמן והחלוק מל לגר כיון דיכול להולילא ב׳ ראמי הקרעים אלא המרת הקסר. הרא״ש והמעל:

דסרי

מטווי זה או שחפר בגר צמר בשר״ל פשרתן ב [ה] אפילו תפרן בחוטי משי וקנבוס [ו] או שחפר בגר צמר בחוטי פשרתן או בגר פשרתן בחוטי צמר [ז] או קשר חוטי צמר בחוטי פשרתן או גדלן הרי זה כלאים:

ב נבגד צמר שחברו עם בגר פשתן בחביפה אחת (פי׳ נתחיבה אחת שתחא המחע בגגד) אינו חיבור ואין זה כלאים (ב) [ח] קבין שני ראשי החוט כאחד (ג) או שהבאף שתי תביפות הרי זה כלאים. (ד) (ויש לומרים דלא הוי כלאים ג אלא בב׳ מביפות וקסר ב׳ ראמי המוע). (טור בגם הרא״ם):

ג [ו] דבגד צמר שנפרם (פי׳ נקרע) ד מותר לפרוף (פי׳ לתגר) אותו בחוטי פשתן (ה) וקושר אבל לא יתפור:

הגה (ט) [ז] וכן מותר ליתן לתר בגר מל פשתן לף

הס כלאים דלומיתה מלאם שהוא מוגר מוה שאומו מל מיתא מוע מוי ומה לו לו תקני ומגד ומיכיהו מני ומוגים בקיפת מתקן ומוגה לומם כאחד ואחג בגד כו׳ ומשמע דבגיגן מעשה שלמתן יחד וכיל שהרמ״ם מוגר דמתי דמשע בלבד הוי כלאים עדיי לא הוה כלאים אלא״כ הוא אחוג כו׳ כיון דמע הוא בראלם הבינא כו׳ מיל דברי הכיון וב״ש מגוסין הם דהה לא מגאתן דלא מלינו בגמרא אלא לו מלן יחד לו כל אחד לבדו אבל לא באחד מיהים לבדו ומבים המחברים יהיו דוקא ביחד ומה שהביא לראיה מומחבתן ב׳ בחבת דכלאים שאחבת אין מעמה אלא בגוויים ולרבנם שבאמת אל מעמה בגוויים אינו מוי כו׳ אחה בגוויים ומה מוים גם בגוויים אלא הוא דשוע הוא אחוג ומבים אחרים לוי מביר בראלים אלת ואין כאן קושיא דהתמה אקבא קלי דבחיב מעמה ומילת מע היא בכחבת בגיגים וכיי אבא מעמה לומר דכל הבינה מברה אחר בינה מע ואין דבקה לאיתים בחחרים ונאמלן הגיית מן מ״ה לבחים

על מוויים ואחרינא וקמ״ל דדרשינן כל הבינה דבייהו גם מוי מן הגיית ומן הוא בינה בבני עלמה ומלאה דדברי הרמב״ם הם כמנים בב׳ מלוחה ולא כהבי מילי דחיקי והם ביש דברי בב׳ המעמה כבי המעמה שהביא ב״י בחבת ב״ש מחבר ובל שלינו מחברים כך הוא כלאי״ם ודיים כן לחוד מוקלת נאומים הם אלגי מאחר בלאי אחד מהם הוא כלאים מל תורה ומה שמבר בגמרא דבמה לינו בגון התלמוד מבל הוא לגון אחה מחבר מבר עכ״ל. הרי בחומם הרמב״ם כרב אבי דלו מוע כו׳ קאחר ומה בגמרא ובלבחת כחר אומרא לינו מלגן התלמוד דהוקשה לרמב״ם קושיית החוס׳ דלגיל דאי״כ לחלי דקי״ל כחר אומרא ולא דקי״ל לחלבה דגם כאן בחד מבי ומר אומרא ס״ל אלא דהם ובהדיא כחב הרמב״ם הוכחה זאת מם בבילום בהלבות כלאים אלא ולא דקי״ל לחלבה דגם כאן בחד מבי ומר אומרא ס״ל אלא דהם קבא לחתיר כלאים בלילים אלא דלדיין קי״ל ב״כ כאן כרב אבי דבחד מבי וכן מכוון בדברי הרמב״ם ומבתיק קידור דברי מחילה כחב כן מבחבר המר עם המעמן לר חבור בעולם הי״ו כלאים וגן החורה כולר לגר ומבחים מעבמן אי עם זה ומע אחן ומבם מהם לבדים הי״ו כלאים מרבן ומוגה אחן כאחד ולרב בגד מעוה זה הי״ו כלאים מבן בגד בגד מעוה אחן מעמן לו נדלן לבילו כחן לגר ומבחים בגק לו בקופה ובכן הי״ו בחוטי מעמן לו בגד מעמים בחוטי לגר לו קבר חוטי לגר בחוטי מעמן לו נדלן לבילו כחן לגר ומבחים בגק לו בקופה ובכן הי״ו כלאים ולבילו קבר הבדיל מל לגר בגדיל מל מבחים לבים מהרלוטם בחולבע וכן הם כבל בגדי לגר ומבחן וקבחן הי״ו כלאים מבלגר לגר ומבחים יהדיו ביון מבחאחד כלבר עכ״ל הרי לבבך ד׳ בגות בגי מהם לא הבינה בבוק ובדי הבינה בבוק יהדיו ולו קלי אבולם הים לא לעבות ובולם חד בגה ומלאה דבקע בחלבה ג׳ בגות הים מבלגר ובחינה מבעה ע״כ זכר בחלבה מע ביחד ומבים לבדים ולחר כך בגוויי וכוקף מלגי מלת ולרב דמע אלא לרב בגה לו לבוקר לבים בגד דוקא ולחר״כ כחב בגה ג׳ לבבה חינה כן דעבינו כל בבוא מעבה ולא ובבבה כרבי לכן הי״ו לרבב אלא כרים הבינו מבעבה חבור עי״ו בגר ולבל ובבה הרמב״ם לכל עבינו בחבור בינבה בגה ג׳ ולבל לגר לו בע״ב לבבה בגה בגי מהם לא בבינה בבוק ובדי הבינה בבוק יהדיו ולו קלי אבולם הים לא לעבות ובולם חד בגה ומלאה דבקע בחלבה ג׳ בגות הים מבלגר ובחינה מבעה ע״כ זכר בחלבה מע ביחד ומבים לבדים ולחר כך בגוויי וכוקף מלגי מלת ולרב דמע אלא לרב בגה לו לבוקר לבים בגד

לומר כמו שכתבתי בסוף דלעיל לא ומחבר הלמד והסמיים עלמן רק ע"י מינו התפירה על כן בעיקר תרתי ג' תפירות וגם קשרים מש"כ כאן דאקור היינו שאם היה קוסר הבגד למד עם הבגד פשתן עלמו ומשום הכי לא קש"ל מלילת כמו שזכרתי בסוף וכל כל פרים מודם הרא"ש דאם עושה מקרים בבגד עלמו ומחברם בחוט ע"י קשר קיום לאקור הה מוכח בהמה מקומות מדבריו והרבה ככללין בזה מקוסרין העלומ"ק על בגד בחמיסה על פשתן וקוסרין בגד מ' קשר על פשתן: (ו) הוי בקם על פשתן הא דשמוע היתר עפי בקם על פשתן ומשום דלא מקרי בגד כלל מה שאין כן בכתם והמחבים בחוט כתב אינו כתן למד ופשתים בקם לו קופה וכרכן הרי זה כלאים וכתב ב"י שזה (ח) חולק על העור: (ו) ותפר פיו רי' לאין חוט התפירה מחבר לבגד בתפירה זאת רק שהוא מדבק ב' בגדים התיצמת יחד: (ח) אבל בגדאי בגדים פיוס מתחבר המחבר גם בהם כן הוא בחולדרי שם ולכאורה י"ל לזה מחברין מ"ש בחוט שכתב בכה"ג ומ"ש משמע שם אין לחלאות כלל המכסה על פשתן בגדאי בגדים על למד כיון שולאי בהם כריכות כיון ותחיב בתוך התפירות וכן עיקר וכן משמע בחוקפות פ"ק דבילה (ד' ע"ו) ומ"ש לא מתכוין להתיר בזה באין חוחב בתוך התפירות אלא אבילה מילתא לומר בכה"ג דאקור בגדאי בגדים: (ט) מותר לבגדם כו' דבר זה לריך ביאור דלמה יהיה מותר אפילו בקשר בקשר על קיימא ותו דהא כתב ובגבד אלא אחבגם בב' חביות ומ"ש מה שייך כאן קשר על קיימא ומשום הכי אלא מוים ז"ל על המ"ע ופי' בו פי אחר בדברי העור שעיקר החולק בין אם רולה לפוסקן שיהיה לו זה בלא זה ולא כיון לי אלא דבר זה הוא מן המוסכמה הביאה הראש"ם ה"ל הביא בחוקפתא לוגם אדם ב' חלוקים אע"פ שפוכדתו מגור עליו ונמחון ובגבד אלא שמוקם ויקשור בה בין בחיוט כלומר שיקשור ב' החלוקות ביחד בענין שאינו יכול להפרידן בלא הכרת הקשר עכ"ל. ומשמע מדבריו שמחמת יכול להדק החבורה כפי מה שילה רק אלא יחבר את החלוק על למד עם של שפתים עלמן בענין שאין יכול לפשוט זה מה בלא קשר ושיימו קשר על קיימא והעור כתב מותר לבגדם חלוק על למד ע"ג חלוק פשתן ולקשרן יחד אע"פ שאינו יכול לפוסקן ובגבד אלא יכא הקשר על קיימא כי' עכ"ל וע"כ ל"ל לומר דהעור עייני מחבורה ה"ל לא הסיה מקשרת בקשר על קיום לא"כ היאך היה מפרש דברי אביו אלא לאוסר כל שאינו יכול להפרידן בלא הכרת קשר ב"כ בקשר על קיום ועייני דאל"כ אין איסור כלל והכי לפרך דאביו הכלא"ם עייני מחיבור החלוק עלמן ביחד ואפ"ה בענין קשר על קיימא ומשמע דבחבורה אפילו קשר על קיום אינו אוסר אלא פשוט לע"ד דהעור לא אבאי מחלק ומקל אפילו בחיבור החלוקות באם הם אינם בקשר קיום ואוסר דוקא בקשר קיום ולא הולך לאסרינו על כן לא זכר העור כלל מן החבורה אם מוחר בכל גווני רק מהחיבור שבין החלוקות עלמם אלא יהיו בקשר קיום אבל בעל המ"ע כתב דבריו בריאה על החבורה ומדקא בגיפא ובגבד אלא יחברם זה לזה כי' מכלל דבריאה לא עייני מחיבור זה עם זה אלא מחבורה אהיא מותרת בכל גווני והא דקא"ם רש"ם אוסרים בקשר על קיימא היינו אותן הדיעות אהיא הב"י בשם הרמב"ם אאקבו אפילו בחבורה דהיינו יוכה כמהיה לבוש בגד למד על החלוק לא הים מהדק אחיזו כי' כן כ"ל כוונת המ"ע אבל כבר מבואר ומתמוכת הרמב"ם שכבר הסגו כל יראלל בהיתר והיינו בחבורה אבל לא זכר כלום בש"ע מחיבור החלוקות עלמן ומוקר על עיקר הדין אאם הם קשורים בקשר קיום פשיעא לאקור: (י) ולא דמי לשמי מלוקות כו' לכאורה הדברים הללה תמוהים לנפשוך הוא שהרי בשני חלוקות אי אפשר לפשוט הבית יד של החתחן כולו עד שיפשוט העליון ובשני שוקיים יש בחשבות כשהן החב"י מוזכר להכרים ידו למעה ולהגביה את של פשתן ויכול להוריד למעה את בל למד מלא מיטו מופרדים זה מזה בלי שום התרת תפירה ומרכיסה עודם עליו וכבר הוה בלבוש על דמ"א מוכח הך סברא דשני חלוקות אי אפשר לפשוט בלא עליון וכתב אא"ל לחתר בדבר ומוך על מה שכתב ב"י דשאר פוסקים ס"ל כדבי יוסי דמתיר בכל ענין אבל לפי האמת דברי דמ"א כרים הוה דזה ולאי כל אחיו יכול לפשוט התחתון בלא העליון יש אוקור מ"מ בירושלמי הביאו ב"י חי"ל מודה רבי אליע דילבם דלדקין דעוריל ע"ג דלדקין לכיהן דהוא אקור דלא אלא אלא עלייהו לא אלא אלעיי פירוש כל כמה אחיו ומפשט העליונים לא יוכל לפשוט התחתונים ובב"י פי' דבכי קאמר אם לרים והחוקים אא"ל לחתן העליון בלא החתחן ואז חוטבים כתבוטים ופירוש הנוה הוא דא"כ היה לו לירושלמי לומר דהוא אקור אם לא אלא עליא ולמה החליט האקור תחילה בכל גווני ואח"כ מוחן מעם לפי אם הרים לרים אלא ודאי הבי' כמו שהביאו רמ"א דלא יוכל להפשיט התחתון בלא העליון ושעיקר בזה דכל אליך הפשטת העליון תחילה אפילו מקלת מעמו יש איסור כיון אא"ל להפשיט התחתון אלא א"כ יתחיל להפשיט העליון ומתם בתי שוקיים אינם רחבים אלא כפי מדת הרגל ונקלת יותר והרך בתי שוקיים שזכר רמ"א הייטו שם לאם לומה טוכת ונלבוש על הרגל כמו אותן של למד מולא אא"ל לזה ממקומם את התחתונים כל זמן שהעליונים על מקומם ומא"כ בשני אחיות אם על זה אאפשר לתכרים ידו לתוך בית יד של אחלק התחתון ולאוליכו לעשלם עד סוף לגוף ואחר כך יוכל להוליא גוף החלוק ומחוריו על דאמו ולא יעלו להפשיט רק אותו אחלק של גופו בשם שם יש אחלק ומהחלוק בשם שהבית יד ויכול לבלות לאת אחלק העליון לפני באותן אלא אותו אחלק של התחתון ומוסיף אבל באותן אם הבתי שוקיים עבריים באותן אחיון לומה ע"ג הרגל כלום ויוכל להשיט אם ידו ולהוליך התחתון עד לומעלה באותן אלא יהיו מוסיף' הם ה"ל ל"ל דאותר כן מ"ל לייקב דברי רמ"א ועל פי זה נראה שפיר כתב בב' בתי שוקיים באותן שזכרתי:

אבל

ביאור הגר"א

כס"ג: [ח] אע"פ שתופר כו'. נלמד מהריה דס"ל מותר כו' וכתבה הרשתוה דשם ושעשה הוחיל ואינן מחוברין בעצמן זה לזה וס"ם כאן: [ט] וכן כו'. למד מהכ"ל: [י] מותר כו'. תוקפתא נוגם אדם אלא"ם שמונלתו תגורה עליו מנמון ובגבד אלא יעלוקו אם המשיחה ויקשור בה בין בחיטיו וכל הרא"ש כלומר שיקשור שני חלוקות יחד בענין שא"י להפריקן אלא הכרת הקשר וז"ש ושם ואפי' כו' בן לקדק בב"י אמשמעות הרמב"ם שכן מעכם בתוקפתא עיש: [יא] ולכ' כו'. כמבלא אאחבורה כמש"ו: [יב] י"ל כו'. יהושלמי שם מנמל של

ה דאכי יכול ליקח אלמר מעם בלא אחבת אחבירם רק ע"י קבע קטן כדאיתא בתוקפתא: ו לאקור בכה"ג כלומר לאפילו בשאינו בוחב אחבירם בעלמם וכ"כ בש' מע"ש ע"ב ע"ל ולא אהעמ"ז: ז ואפי' הוא קשר על קיימא לא הוי חבור לענין בלאים ומה שלמר הב"י כן מחבוצת הרמב"ם אינו מוכרח כלל ע"ש ודוק: ח וכ"ל כו' כל אהבים מוכבת לבגדת הים אוקרים וק"ל ולפי זה שם שמהגו העולם לתקל בדברים אלו שכתב הרב אאבר מקום אקוברים בבגדת הלאמה: ט ב' בתי שוקיים כו' וה"ה אבלאות אקוקן זאקן"ן: י ולי"ד לבמי חלוקות כו' ובעמ"ז הב"ג על דברי הרב אלו דהא בב' חלוקות ולאי מייני כרים להם בתי שזועות וסיאל לאבר לפשוט אחתחונים בלא עליונים כו' (והבכים עמו בזה בס' מע"מ) ע"ש אאחיך ולן דבריו נראין ובתי חלוקות אחי דמכל מקום יכול להכנים שזועותו לבים ולפשוט אמ"כ החלוק ולף על גב דאסתא הוליא ידיו גם ממלוק העליון מ"מ אחלוק העליון בלאר עדיין על גוף עלמו ודמי לדלעיל בלמד בכל וכבת דלף על גב דמוכרח לעשות קבע קטן אבי ודוק ודברי הירושלמי וכלא"ם נראים עיקר כדעת הרב וכמ"ש בד"מ ומגילו בס' מע"מ עם וכן הוא בהגה"ת ס"מ ב ומהרמ"ל ומאר אחרוים וכ"כ מהכ"ל פ"ק דבילה סימן מ"ז:

ולף

כנסת הגדולה

אלומנים לבמבאים לא מלאנו לו מחבר לינבא דלבי' בראלים בדעם בפ"ד נבלה אהרמנ"ים ובאי מומרים בבבי אחם ובל המלוקה בלבו בבלאים אל מורה אבל אדבנבן בל מוב לו נה הבי לאסר ובן אסקו בל האוקר עבאה מאלמו למדין אסלאל ובאבאם אבין מוענן יחד ואח"כ מוולן יחד ואח"כ אלבנם יחד הבי אלו בלאים מן אחורה לכ"ע לא הים בהם כי אם לו אחד לו מוענן יחד לו מוענן יחד לו אלונים יחד לבמבאים לאקר מן אחור' ולכ"ע מהבנבן מים אבאר מוב מוני ובאל לבדו ובן אבאבן אבין יחדיו ע"י אבינה לו קלינה לו אבינה לו קבינה ואפי' לבי"ע לכ"ע ואפי' לבי"ע אחר אחרה לאקר מן אחורה ובתים אחזה מודה בבולבו מן מן אחבינה לא הים אבאר מוב אלא מוב ומוני לבדו ובן בבאבן ובאבבן אם לזה לבמבאים ובבי' כפי מיבוה הלא"ם לאקר מן אחורה ולאבר אחבאבים מהבנבן ובאה בבולבו אלבי דיני כלאים על נכון:

[ח] אף על פי שאופר כל פניביו ואינו יכול להוציא אלמר (ו) הוי כבס של פשתים שמעלתו למד (ו) ואחר פיו שאין בזה אבוס כלאים (כן הוא בעור) ואפילו (אחב) התפירה אלמר עלמו מוחר ה דאכי יכול ליקח אלמר ומשם אלא אחבת התפירה (ח) אבל בגדאי בגדים של למד ו לאקור בכה"ג אכי אי אפשר ליקח ומשם הבגדים אלא אחבת התפירה (ל"ש ומרדכי פ' בנים אבה ובוס' פפ"ק דבילה) (ט) וכן מותר לחבר בתי זרועות של למד שים בהם קשרים לו קרבים בתי בפם אל פשתן שים בו נקבים ומוכנים הקשרים לו הקרבים תוך הנקבים הוציל וכם רפויים ויכול להוציאן ומשם באלבנו ואינו צריך לקרוע הנקבים אע"פ שמניחן כך תמיד אבל אם הם אדוקים כל כך שאי אפשר להוציאן ומשם נאחי קרעת הנקבים הוי מבוי ואקור. (מ"ם פיתן כלו):

ד (ט) [ו] אמורר ללבוש חלוק של צבר על גבי חלוק של פשתן ולקשרם יחד אע"פ שאינו יכול לפשטן בלא התרת הקשר ז וואפילו הוא קשר של קיימא ובלבד שלא יחברם זה לזה עם המשיחה בשתי תביפות זויש אוסרים בקשר של קיימא:

הגה ה [יא] ונראה לי לאותן בתי שוקיים שעשין במדינות אלו וקורין אותו פורטק"ל דהיינו שעשויין של למד ושונים בהם מעיפה שעוברת בהן הנה והנה כמו לועשה בתעבבתא דתפילין דאותר אפילו המעיפה של פשתן אי אפשר לו לפכא דמאחר לאפשר להוציא מעיפה של פשתן על גבי חלוק של למד ואף על פי שקוסר המעיפה כבלבשן לא מקרי קשר של קיימא אבל אם עושה קפרים בב' לאבי המעיפה נראה לאקור דהא אי אפשר להוציא מעם (הכל בכרת הרב) [יב] יש אומרים דאקור לבנות

ט ב' בתי שוקיים אחד של פשתן ואחד של למד זו על זו (הגהות אשירי פ"ק דבילה) דמאחר דאי אפשר לפשוט התחתונה בלא העליונים הוי כחבור י (י) ולא דמי לב' חלוקים זו על זו דאפשר לפשוט התחתון בלא העליון (כך מלא המעם בא"ז) וכתן לאחר (ט):

רצועה

[ח] אף על פי שאופר כל פניביו ואינו יכול להוציא אלמר (ו) הוי כבס של פשתים שמעלתו למד (ו) ואחר פיו שאין בזה אבוס כלאים (כן הוא בעור) ואפילו (אחב) התפירה אלמר עלמו מוחר ה דאכי יכול ליקח אלמר ומשם בלא אחבת התפירה (ח) אבל בגדאי בגדים של למד ו לאקור בכה"ג אכי אי אפשר ליקח ומשם הבגדים בלא אחבת התפירה (ל"ש ומרדכי פ' בנים אבה ובוס' פפ"ק דבילה) (ט) וכן מותר לחבר בתי זרועות של למד שים בהם קשרים לו קרבים בתי בפם אל פשתן שים בו נקבים ומוכנים הקשרים לו הקרבים תוך הנקבים הוציל וכם רפויים ויכול להוציאן ומשם באלבנו ואינו צריך לקרוע הנקבים אע"פ שמניחן כך תמיד אבל אם הם אדוקים כל כך שאי אפשר להוציאן ומשם בלא קרעת הנקבים הוי מבוי ואקור. (מ"ם פיתן כלו):

ד (ט) [ו] אמורר ללבוש חלוק של צבר על גבי חלוק של פשתן ולקשרם יחד אע"פ שאינו יכול לפשטן בלא התרת הקשר ז וואפילו הוא קשר של קיימא ובלבד שלא יחברם זה לזה עם המשיחה בשתי תביפות זויש אוסרים בקשר של קיימא:

הגה ה [יא] ונראה לי לאותן בתי שוקיים שעשין במדינות אלו וקורין אותו פורטק"ל דהיינו שעשויין של למד ושונים בהם מעיפה שעוברת בהן הנה והנה כמו לועשה בתעבבתא דתפילין דאותר אפילו המעיפה של פשתן אי אפשר לו לפכא דמאחר לאפשר להוציא מעיפה של פשתן על גבי חלוק של למד ואף על פי שקוסר המעיפה כבלבשן לא מקרי קשר של קיימא אבל אם עושה קפרים בב' לאבי המעיפה נראה לאקור דהא אי אפשר להוציא מעם (הכל בכרת הרב) [יב] יש אומרים דאקור לבנות

ט ב' בתי שוקיים אחד של פשתן ואחד של למד זו על זו (הגהות אשירי פ"ק דבילה) דמאחר דאי אפשר לפשוט התחתונה בלא העליונים הוי כחבור י (י) ולא דמי לב' חלוקים זו על זו דאפשר לפשוט התחתון בלא העליון (כך מלא המעם בא"ז) וכתן לאחר (ט):

רצועה

ה מרצועה אחת של צמר והשני של פשתן אסור לחגור בה אף על פי שרצועה של עור באמצע [יג] מ"מ שקושר שני ראשיה ביחד כשחוגר בה אבל אם באמצעיתה צמר במקום אחד ופשתן במקום אחר ואינם זה אצל זה מותר יולפי זה מותר לחבר עורות התפורות בפשתן תחת בגדי צמר **יא** [יד] ואף על פי שאפשר שיכנים חוט הקנבוס של התפירה שמחבר העור עם הבגד בתוך חוט של תפירת העור (ר' יונה ות"ה פ' ר"ל) [טו] יפוהרמב"ם כל זה כלאים מן התורה יגואפילו נתן צמר ופשתים בשק או קופה וכרכן הוי כלאים מראורייתא. (והמגיד בפרק דאמרינן) (טור וכ"כ הרמב"ן והרמב"ם פיקון מ"ם ות"ה פס):

ו יגהמגדנות בהמורת ומבנים חבלים לתוך ידו מהם פשתים ומהם צמר הז"ז מותר ואף על פי שמרכן על ידו (יא) אבל אם קשרם כולם נעשו כלאים **יב** ואסור לו לכרכם על ידו. **יג** [טז] (ויש מתירין פרק ד' ופ"ו) (הגהות מיימו' והביטו יהומס מ"ש) (ומיין לקמן פיקון מ"ל):

ז (יב) יחהשק והקופה **יד** מעטרפין לכלאים:

הגה [יז] וכן **טו** אם ונכו מלטרפים לכלאים כיצד היה מתיכת לתל בתחלה מהם ומתיכת מפתן נמנו **יו** ומפתן ניפל הרי כלאים. (טור מ"ו):

שא אם מותר להציע כלאים תחתיו ודין מרדעת ותכריכים. ובו ט"ו סעיפים:

א אמותר מן התורה לישב על מצעות של כלאים שנאמר לא יעלה עליך אבל אתה מציעו תחתיך:

הגה **א** [ח] וכן מותר לכסותם עליו אבל בדרך מתום כגון

(א) לפרוס עליו מסל של כלאים (טור) [ב] וכן לפרוס נגד כלאים על גגיות מרוחן גם כדי לכסותיד מתוס (מרדכי פ"ק דפיעה והגהות מיימו' פס) דאיכו אסור אלא דרך לגיסה לו לכסותם עליו דרך מתוס:

(ב) בומרברי סופרים אפילו עשר מצעות זו על גבי זו ותתחתון שברם כלאים אסור לישב על העליון שמא תברך נימא על בשרו. [ג] בר"א ברבין כגון יריעות ושמלות [ד] ג אבל כרים וכסתות שהם קשים וליכא למיחש שמא תברך נימא עליו מותר לישן עליהם ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהם [ה] אבמה דברים אסורים כשהם ריקנים ונתונים על גבי ואיצטבא של עץ או של אבן אבל אם הם מלאים או אפילו ריקנים אם הם (ג) נתונים על גבי מטה או על גבי תבן אסור לפי שנכפף תחתיו ונברך על בשרו:

הגה **ב** ויש לכל זה מיילי בכלאים דאוריתא אבל בכלאים דרבנן

(יא) אבל אם קצתן כי אם קצר על קיימת דיניו שמי קצרים זה על זה וגיי כתב דומעמו לו קצר אחד ולאי חדש מכן לו דאם קצר הוא בכל קיום זה קצר על קיימת ומכ מרים זיל ומלאם דאומתחתו דלפי פי' הטור והרמב"ם אם כריכם קצה בעצמו בחוטיו לא מיאיב בכריכם על ידי ולכן לטור דקא מסמיע לן דבר אחר מחבתן לאור אלו מילתא הוא מיב דאר להמתיעו בעצמו אלא מיב דאר קצר בני כאן כיון שאחיב מרן לאוהו על ידו: (יב) אסקר הקופה כי כולר מתיכת נגד אבתים מתיכת לעמ ומתיכת נגד לאר מתיכת לקופה ומחבן בני בני תפיות מלטרפין לף על פי שמתיצרן בני כלים ולאור לתחבקות בשק לו בקופה ולא אמרינן אלו אמרינן אלו כיס בעור:

שא (א) לפרוס עליו לאוכל כי ולאיים שמנין מלו מפני החמה לו אסיגה מיגו מיהר כיון שאין זה דרך לבגים ומאיר בקעיף ו שאלאור בגגין ומפני החמה כיון שהוא דרך לבגים: (ב) ומדברי קופרים לאור כי מדכתב רמ"א וכן בעור הסיר עניים לאוכל בסיגר דאוריתא ומשמע דמדרבנן אסיר אבאוכל דמאא יגוא לבגדים עיבסקה בלאותו לאוכל אם הוא קבע אלא לנוטלה לו לגדיו אלא דקפה דאיכ גם בני פריסה על בגגים היה לו לעמ דדוקא גן הסמיה מוחר שהרי בחדא מחתא מתחטא לגיאיל חם מוחר אסיגו מדרבנן שהרי כתוב באמרכי פיק דבילה דהנם יוחל אסיגו אלא על כתיף דסיגר דאוכל ובגלה מוחר אסיגו דהנן והמור קוף עלמו כיון שמבת בקעיף לאור דרבנן בני מלא מחתו מילא אלא אסיגים בפאמו כדין מותר כן אלא מיך אם בעם זה אאסר זה כיל בהר ואיכ אין לאור נסב על אותן סבגלות עים לסם אלו אסור בגד אמתן בגגד לעמ ומקן אותו פאקליב אלא מקפה מם מוילן מעל הפתח מבקעיף יח מע בו מקום כלאים מסמעם מהמוס בו לבעומים וסיב לידי בא מאקליב היסבה אלגם הוא מתחוס בסם בגגן הקוד והוא לאור נמוד ולאו דומם לגיגים עמם לאו מגבב מל אותו סוכסה מוכסה על הבגם ומאיב כאן בלידי סבגלה בפרש כמרכי יומנים עם וכלמה אחד אלל לדר

ספאקליב ובאותם מעבתי קלת אבמי מעבה מסרים ליסב באותו עגלה אבל הוא סבולם מיסבים בו סיבר וכלאם הסם מומבם מיכמיקי בעמם מלגגע באותן הבלדן ולאן מבבר קבם מלגהר בגם מיגו כיון אלין כלאים לאוריתא הסא לאו מוע ועוויי ומה יחדו בל די בגסרים מלגגע בגם ולאן אם בעמוים מגע בו מיקבי דבר אלא מתכון ומוהר אבל עכיב אוסרם בעיקן בגם כל מאי דאמר כן כיל: (ג) מתוס

על

ביאור הגר"א

זכ אית אמרין דזכרין ביעבלא מן בו בסדלא דל"ז מפקר לר' אבא בר זמינא ראמר לבר כאסין דלא יאמר ליה מקאמא בכיתן אלא בכלטבא מודה בתן לאסר מפקי דעמר על הכיתן דהוא מרי דהוא מבן בלמיה וכיא מתמא לה בעון קומי ר' אילא מהו מיסק מקאמא בכיתן א"ל כגון דל"ז דלא אסור מודה ר' אילא בתהן דלבנים דדסקין דעיבר על דדסקין דכיתן דהוא אסור דלא אלא אלא מעלייה לא אלא אלא מרבייה וז"ם ונ"ל כו' ומשמע מילמאר בפבבלא אסתמוה אל"ל בפ"ע כל אפ"ל לפשוע אסור אף בתלוק ומה"ם אבא"ם מל"ל: [יג] ומפי כו' אבל כו' לפ"ז כו'. ע' ל"ם אם לא יקשה כו': [יד] ואמ"ם כו'. דכלאים אלו הן מדרבנן ומולכין בפסיקו לאקל וסיינו כפי מיסתם דבעינן סוף עוזי וכו' ומ' אבי' פ"ל פ"ב ומה"ם כתב מעם אסר ומשיך ואינו מוכן לי ומ' אי' ל"ש אם"ל ולא מיך כו': [טו] ולהרמב"ם כו'. מעמרם מתמי' דאמרינן לא יקשור כו' ומכ"ל אם"ל אם לא יקשור כו'. ע' ל"ם מתמי' כ' ועוד תמן כו' ומ' אי' פ"ל ס"ו ומעמ"ל כתן: [יח] וכן כו'. ירושלמי ומכיתה הכ"ם מתמי' ל' ל' ירמיה בבו כו' וכ' אם לעמלה ומלא ומנו מיעבוה ליה כו' ודוקא כו' וכ"כ הרא"ש אם ומנהה וכ"כ הרמב"ם מתמוה בשם הרא"ם דכי אלא מיגרן בב' תכיות רק בשמיגרן ביחד והמיב לו כי יוסי וחסן בו בסוף בחמיה אלין יחדיו אלא בשמיגרן בב' תכיות אבל זה מיגר מיגר אמר אם כי מבי בני הוא אמר מהו מילמרק בכלאים אילך מגילה היה לבוא דדקין דעיבר בחדא ריגב' ודדקין דכיתן בחל ריגב' ת"ל יוסי וחסן בו בסוף לא מיבלל אלא אין בלאמו אלגעות יהב אפלגי דקמלטוע דעיבר על הדא ובפלגי דקמלטוע דכיתן על הדא ת"ל יוסי וחסן בו בסוף אין לך אסור אלא בסוף כל דבעי אם מוחר לבוא אמגילות ת' בל אמר וכב' בל אמתן בב' בבנים בלא מיבור וכן אי אפאבלות בב' מקומות בל אמתר' וחסן כו' אלין אסור אלא מיבור בב' תכיות אבל בב' תכיות ת"ל לאבור בל אמר מבר כו' אלא בפ"ר דאיסור בלא מיבור בלל דאבדים ל'

ועפ"ם בתכונה הכ"ל בב"י:

שא [ח] וכן מותר כו'. אפילו מדרבנן והוא ירושלמי פ"ב וסכיאה הר"ם אם אבלים אין בהם מעשה כלאים וכ"ג מע"ב בפ"ח ד"ל אלא מילון ומבין אמרי אמתם ומבמרים ומא"ב אמבן מוכרי כו' ומבלבל כו' תופרי כו' אמר אמרם מעמה דרך לבישה ומבלאים מוכרכי וכן מ"ם בפ"ב לא יקה כו' הר"ם דאיסו אסור כו': [ג] בר"ל כו'. גמ' אם ומכ"ז דיומא': [ד] אבל כרים וכסתות אבן קטין כו'. אמרי' ומדרכי ומבמל הבמה וס"ג לא אמבו מעמם מעמם דקטין אלא דבמה לא אייך מריכה וכן מדרבעם: [ה] בר"ל כאבם כו'. ירושלמי אם וכניאו הר"ם אם ומכ"ל ב"ל ומכמבלים

ת מבנים כו' בגיא דבכלאים: ע מבדי מרים בגדי המבנים ומבלאים בבלבים כלאים ומבלאו הטור ומיב ביים: י מרבניא מעשם מאלו הכלאים אם מדרבנן ומולכים בהם לאקל ובאיו בגדול דרים אמיר מעשם מבמוטים בנבנים מבמוטים מבורים לא אמיני ומבמלים אם לבני אמור מוכל ומלן בלן אם: יא מבמוטים ומבמנים בבמרם: יב מבמנים ומבמנים בבמרם: יג (מ' מיון ומלן קיל בגיא דבר אמיר ומן מבמרי דלבאל אמיל בגיא דבר אמיר אמור): יד מבמנים מבמ: טו מ' מבמבל בני לבר מבמיקבן בני לבר ומבמים ויבמנים בבמיבם בן לו קופה ומי אמבור לבבים ומבים ומבמר המבמבר מבמים ומבים לבבל בבמו בבמן מבים ר' ומבים ומבלים בבר לבר אם אמרים בבר ומבמים מבמבר לבבן ומבמנים לבבן ומבמנים לבבן ומבמנים ומבמנים בבר לבר ומבמנים לבבן ומבמנים ומבמנים בבי מבמים מבמבבן בבבי כלים אבור לבבבמים בבבן לו בבבן ולא אבור לבבבמים בבבן לו בבבן ומבים ומבים בבבי מבמים בבבן אם אמר ומבים בבבן אם אמר ומבים בבבן אם אמר ומב

על גבי מעם פ״י סל כלאים: (ד) מותר ליסד עליסס בכל ענין פ״י לף על גב דכסבף מחתיו והוס כמו) לבישס ומ״ס לבישס ומעם דסרי בגלדים קשים ומ״ס לרמ״ל עלמו בסמוך לחיב וכן כתוב בחסרי״ בסדיל הביאו ב״ר וכתוב בפרישס ולפי זס בכוגב סל כשים סל סמרינ״ס מתופרים לבד בין סמרינ״ס מותר ע״ס ולפי מס מכתב רמ״ל סלכתחלס לא יעשס אותס כלאים סיס לאוי לומסות ביל סלומכים בזס וכ״ס לפי סמסמירין מכתב רמ״ל בקנף ב׳ דסיינו דסמנ״ס דס״ל בסוב לחוד סוס דאורייתא כמ״ס בס״י ס׳ אלא דכבר כתב הרסב״ן הביאו ב״ר על כיולא בזס סכח לסס מוכב יהיו מוגבים כי: (ה) חע״ס אין הגדול כי פימס דכל גדול חיבו מחביים וכגיל סרבה פעמים לחח בגבד זס סל קבן לבוק פעיבה דאסור דסוס בגד בגמר לחיבו לבענן לים אלא דאם חיבו לגיל לילך בזס לבוק ע״ס לבענן כלאים אסור כל בגד שבגולס ובגמר ואסרי״ כתוב כאן וגדול יולא בו עלאי לבוק וכתב ב״ר סמוא ע״ס ולי״ל אף על פי אין גדול כי אלא דק בזס דסמור ואסרי״ קאי על לבישס דסאידכא דסיינו בגד קבן מאוד ואיבו לאוי כלל בלבישס לגדול וסוא מחביים בה לילך לבוק ועבשיו אינע מיולא בו אסור ולאיים לזס אסרי בא״ס כי׳ ע״ז כתב סמור דין עלים סל קבן חבר בו סמוא מחבסס לאסו וחזבו וגבדול כתב אבינו מחביים לילך בו לבוק וכאן לא זכר כלום מזס אלא פמוב מכאן מחבסס באסו וחזבו אסור לגדול לילך בו אפילו בבוק סמוא מחביים ע״ע בכל גווני אסרס תורס כלאים: (ו) לגמיב אם המבסס״ מבסמוא גזלה אפילו לדיבא דמלבותא אבל מס סהוא לפי דיבא דמלבותא ולאי אסור לבחלו כיון מסבבו מן המלך ובמור כתוב כאן להחיב והעמס אסור לים דבר אין מחבסס והא דאסרס בומביתן היינו לבב יהודס דס״ל דבר אין מחבסס אסור לאבל אבן ק״ל כרי״ס דס״ל מותר ולזומה לגוזבי בגדים דבמוך דמותר ובמ״ס ס׳ בקופו הביא הב״י דברי רבי׳ יהודס שהקשס על מס מכתב מס הרא״ס דאסור לבבוך כלאים על ידו כמומביג הבהמות הא הוס דבר אין מחבסין כמו כאן ומ״ל דמבסס הבי דאסור מס דהוס בפיק רבים דא״ל אלא יתחמס כמיבבוך דק״ו הבא אלובסו ומבס ואפ״ס מותר להרא״ס ומור ובי״ל לחבן דאביב״ג דמבקיבן בברבן בל מבס (דף כ״ו) דלרי״ס מותר באמבר להבדל בין האיסור ואיבו אינו בולל אלא אין מחבסין ליהבס מומו ומייתי דאיים מהאי מוכבי בסות דהבא דאמבר לבעבבד בלבועים מומבסלים בו׳ ולא עביד ואפ״ס מותר מ״מ היינו דוקא שהאיסור בעבס כבר אלא אבס אין בולל מומו לפי מעם אבל ולאי לא יעבס איסור כלאים להבעותו תמיד על מוך אלא יתבבין להבביבו רק בבביל הבהמות דבין אבס בהבא בס הרא״ס דאיסור לבבוך כלאים על ידו כמומביג הבהמות הא הוס דבר אין מחבסין כמו כאן ומ״ל דמבסס מבס דהוס בפיק רבים דא״ל אלא יתחמס כמיבבוך דק״ו הבא אלובסו ומבס ואפ״ס מותר בבבן כל מעם (דף כ״ו) דלרי״ס מותר באמבר להבדל בין האיסור ואיבו אינו בולל אלא אין מחבסין ליהבס מומו ומייתי דאיים מהאי מוכבי בסות דהבא דאמבר לבעבבד בלבועים מומבסלים בו׳ ולא עביד ואפ״ס מותר מ״מ היינו דוקא שהאיסור בעבס כבר אלא אבס אין בולל מומו לפי מעם אבל ולאי לא יעבס איסור לבבוך מבס

עכ"ל ואיכ קשיא לקנות הים מתירין אפילו בטבלאים מומס כשאיפו מתכוין וגם לפי מה שחלקתי לדעת הרמב"ם קשה כן ומלתא דהוצאת אבל לא הוי דבר שאין מתכוין דהא אינו מכוון המלבשה אלא כדי שלא יתלבן בגדיו ומתכוין להבל בגדיו ודמי ללא יקח אדם בגלם המה בגבד כלאים לקחתן קעיף י"ב ודלא כטעמיה דתניא לים דבר שאינו מתכוין ודוקא: ט מלבשה שחוזר מותר כי כיון שהוא קשה וכדלעיל קעיף א': י ואין מקומו ביכר כי' עיל ריש ע"ב: יא ואם הים קשה מותר ומטעם דאין איסור בזה שהוא כחם שקורקו ומפי המזה והמגמים והמזה ובאיכ הבית וכיכ מהעיל פיק דבילה כי ניים דדוקא בגי מלבוש הוא דאסרינן אפילו להנן מפני המזה והמגמים אבל לא בדולן ומים הבי בגלן ודלא כתוקפות שמחנו אלא אומר בדולן שהוא עוה אלא אין בו איסור מושם כלאים ואחריו מוסך המעיל דף לבש סוף ע"א ומזה על הלאים ועשות מדקר לפניהם מומדן לכל מעין בתוקפות שם: יב עדילרין כי ומבעל אין לו עקב עין בעור וביי ומאר אחרונים ביאור:

סרי

יא כזדולן אם הוא רך אסור לעשותו מבלאים מפני שהשמש מחחמם בו לפעמים יא [מז] כשואם הוה קשה מותר:

הגה אבל פרוסת אלפני אדון הקהל או אחשות שפוקפן באדון (יא) או בגיב אחורה עוחר לחיות מבלאים. (מס בהגהות אשרי):

יב [יז] אלא יקח אדם ביצה חמה בבגד כלאים ביד שביון שהוא ניצול אליבוות בחום הביצה חשובה הנאה כמגיעה הקור:

יג יב (יב) אל ערדילרין (מיהם כלי אלבשן אוחו אחת אחעבל ים אעוטין אוחן אל אחר בגבד אעקב

לחיים אחיו עושה אלא לאבל מלבוש הוא בגד גמור ומכסה בו מפני ליכלך הבגם ולא איסור גמור הוא ומהו אחמעב לבן הטוב והגיע אזכלבו הה בחול כיל ועיין בקעיף י': (מ) אפילו לקבלו פי' וכים בבגדים אעשין לו להסבל דבגבדים אקפרין אוחו אל עתיד לעמוד בהם והטעם דכתיב גמתים חבשי כיון אמת אדם מעבה אמבי מוזלות: (י) אם יש לו בית לאם כי הטעם דמעבחת זאם אעיקר עבייחם חחילה הוא אלא לבם בגד אלא לבם הגן מפני לבלך הטעבות ומבשם הבי אם אין לבם בית לאם אין מלם אם מלבוש והוא עכבין אינו מחחמם בה ע"כ מותר מבאיכ לא יש לבם בית קיבול דהום עליה אם מלבוש אלא מעשה מחחילה לבם מלבוש דהיינו אחמעב רק אף עיש אאין מחבה בה אלא מעשה אלו לבלוכים אקור והבלל בזה דבל אהוא מלבוש והוא רק יש בו מעשה כלאים אף אאינו מחחמם בהסיא דאעלו אל י בגדים לא יעלו אלו לאמר אינו אחיב בגאוייחא אלא לא יעלה אלך אלו אלבוש לגוף בהבהו בעשחבות אדים כי אזבר לפני זה יש בהם איסור אלא אבעעים יש בהם אשה יהיה הבאה לגוף וכל אאינו מלבוש לגוף בהבהו בעשחבות אדים כי אזבר לפני זה יש בהם איסור אלא אבעעים יש בהם אשה לדים וכיש בבגד גמור אמחבן עליו או אל כתיבו לאלילו מבאעים אבעעה דאסור מן אחורה:

בדרישה כתוב בעם בביל אם אבר כי עד כאן לשון הביה עכ"ל. ואמתחי לזה מבאיאו דהא לא קיימא לן כן דבהדיא אחר בעיף ג' אלא כדברו: (יא) אי אביב אחוכה אבל בעיבוי אבבי אחבי אבל אבבי אבעבן אחבן אחוקם אבי אוכה אבעעת אבעבן אבעבן אבעבן

נמס כתב ואין לו עקב ולפי מס שכתבתי אמי שפיר דלפי שכלאים הוא ממש כהמנעלים שלו שקורין פנטאפלין דסיימו שסביב העקב של הרגל אין שם עור ומעגל כלל כן התיר נחת כלאים תחת העור המעגל ומעגל לרגל וכן תחתיו בגוקוס שהרגל עומד עליו והמעשה הוא כדלעיל שכאן אין שם בגד על הסנאים שם בגומעגל שהרי סביב העקב אין שם כלום דאלו היה שם גם כן בגד היה אסור מלד שהוא לבוש אבל עכשיו אין איסור אלא מכח חיבור וברגל כולו אין שום חיבור וכן נהגו לגלות בפנטאפלין שים שם בגד מבפנים בכל לדיו אף שתפרו עכשיו בחוט עשתן והוא מעשה דפרחים אבל אם עשה כן בומעגל דסיימו בגד בכנגד סביב העקב יש עור המעגל וגם שם תפור בבגד אסור מעשה בגד כלאים דאלו הוא הבגד שתפור בפנים כאלו הוא בגד בפני עצמו בלא עור המעגל כן נראה לי ובדברי מורי ז"ל נשמע כאן עושין בקולוסו שכתב וקומעע לן דבותה אלף על פי שאין לו עקב אסור כו' דאחרכה מוחר הוא ואין כאן רבותא וכך הם דברי הבית יוסף שכתב דכל שיש לו עקב דמחזי כמלבוש כו' ולא כתב דהוי מלבוש מוחם כיון שהוא מוכוסה בעור וכמו שכתבתי:

שב (א) שהרי בדק ולא מלאו בעור כתב לו ימתק החוט כו' כמו שהעתקתי בשמוך והוא מן הגמרא בבדם (דף ק"ח) שלי מלן דרבי חוני דכיתבא בגליעא דעמרא ומתקים ולא ידיע לי כתיק לי לא כתיק שפיר דמי מ"ט מדאוריתא שעמה כתיב עד שיהא שוע עווי וכה וכבכן הוא דגזרו בים וכיון דלא ידיע לי מתקים שרי והקשה ג"י דמלשון זה ומשמע דלא שרי לכתחלה מני שרי למתקים עכ"ל ואני אומר ש"ם והתיבא דסי' קי' בתערובת איסור שאינו בעיל מחמת הסיבותו דמותר בכבל אחד מהם לים דאמרינן האיסור בכל ודוקא בכל מעלמו אבל אם הפילו אדם אפילו שוגג אסור וכאן בחוטין של כלאים ג"כ הסיני כו"ש ר"ל ש"ב בשם קמ"ג ותו דהרי הוכחתי דכ"ע ס"ל דאין בעיל ע"ש ואמרו כאן אפילו הקיל הוא אחד מהזיר והלא גם שם מיירי מאיסור דבכבן דמדאוריתא חד בתרי בעיל אפילו בדבר חמוב ומנכלים לעוד לחלק ביניהם ומשמע חוט"ז מלאה ליישב דעם העור שהוכיח דלכתחלה מני שרי לאם יש איסור בעושים ומיד נם זה ותו קשה יתור לשון בגמרא שאעמה ומתקים ולא ידיע אם מתקים הים לו לעוד ולא ידיע אם מתקים או לא ולמה לו לעוד ומתקים ואין לעוד דמיירי שידוע שמתק האיסור אלא שאין ידוע אם ניתק כולו או לא הא לאו מילתא היא דעוד לי שפק אם לא מתקו כלל או לא ניתק כולו דומקלת הוה בזה כבולו אלא ודאי הכי פירושו דאחר שמדע התערובת הלך והסיר חוט לאחד ומהם בכיון כדי לתבות בו ולא ידיע לי מתקים לאיסור או לא ואמ"ש שרי דמיירי כאן בבלאים דבכבן דהא כתב העור בגד שאינו חוט אחד כו' וכן הוא בש"ס בהאי מלתא וכיון שכאן הוא הפסד מרובה שהרי אפילו לעוכרו לעבריס לאיסור על כן הקילו רבנן לסמוך על זה שאיסור ניתק ומה שאין כן בהיתר דקיימן קי' דמותר לעוכרו לעבריס הוא הפסד מועט על כן גזרו אלא לסמוך על זה אם עושה בחיד וכן מלינו בכבנס מקומות דלהפסד מרובה הקלו כן כ"ל דעת העור ומשום הכי לא הביא הרמב"ם סך מילתא דמתקים דאיסור ס"ל שיש כאן איסור דאוריתא כו"ש קיימן ר"ל ש"ב קמ"ל:

(ב) בדי"ח בבלאים דבכבן כו' בהרמב"ם כתוב הי"ל וכבר ביאלנו שכל איסור שפיקות ודבר קופרים ונפיכך הקילו בשפק וכתב עליו הרמב"ד אומר הוא שכל הספיקות איסר אל תוכם מיהו קיימא לן כל שפק איסור תורה לחומרא ובדרבנן לקולא ומכתב בעל כסף ומכמה מה שהקשה הראב"ד דשפק דאוריתא לחומרא יל שחי"ל שאמרו כן הם אמרו דשפק זה יהיה לקולא ומשום הכיי מילתא דלא שכיחא ודבריו תמוהים דאמאי הוא מילתא דלא שכיחא בתערובת שמתן בין לעוד ותו דלפי הבנתו בדברי הראב"ד אמאי הקשה על הרמב"ם בזה ולא על התלמוד דדין זה הוא בגמרא בבריתא ומלשון דהרמב"ם הוקשה לי בזה שאמר בגמרא וכיון דלא ידיע אימר מיתבר דמשמע מיבים דאין זה ודאי דבתיר אלא שפק הוא וכן לשון הפוסקים שמע כשמע ולמה נקיל בו בשפק דאוריתא על כן מיבין דכל שפק איסור הוא ודבריהם ואין כאן שפק דאוריתא לחומרא כיון דבבר בדק אחר זה ובדיקה מהני לבטול איסור דאוריתא אלא שיש לחוש לשמא לא בדק יפה הם הוא שפק דרבנן והראב"ד לא ניחא ליה בזה ועל כן הקשה דמ"מ קיימא לן דשפק איסור דאוריתא לחומרא ודעת הראב"ד דאפי' איסור הוא ודאי ג"כ דאשכחן בחיא גבי שפק דרוסה אימר אלמא עביד וכתב הריבן כל הני אימור דאמרינן כאן ודאי הסבינן להו כו' ומוכח זה מוכח עכ"ם דמיירי כאן בבלאים דאוריתא שכאבד בבגד וכן מוכח בגמרא בבדם (דף ק"ח) דומשה בדיקה זו להחיה מתמיתין בדק עד שמגיע לשלש ושתם מיירי בבזיה מן המת שיש בגד בדפרש"י בתמני שם ואמ"ר הכי מוכי הבדיקה ה"ל בדיקה דלעבע הבגד לענין בלאים אלמא אפילו בחידי דאוריתא מוכי הבדיקה אלא דקשה על העור שכתב אחר דין זה בד"ח בבלאים דרבנן אבל בבלאים דאוריתא אין תולין בספיקא להקל ע"כ לשון וקשה מן הגמרא שהבאתי על כן נראה ברור דמה שכתב בשם דברים אלומרי בבלאים דרבנן לא קאי אלא אחלוקה הסניים שכתב או יתכן חוט אי מינו והוא מוחר אחו תולין לעוד שסיר חוט של בלאים כו' אבל לא אחלוקה שראשונה הסיימו הלבעה וכן מבואר בלשון העור אבל בבלאים דאוריתא אין תולין בספיקא להקל הך לשון אין תולין הוא שייך בחלוקה הסניים שכתב בה תולין כו' אבל בריקא אין שייך בה לשון תולין דלשון תולין שייך על מעשה שנעשה בדבר שפק שנהיתר נעשה דוקא בספיקא ובזה מתורץ מני לשון הולך

ביאור הגר"א

והביאו הר"ם שם: [יח] מעגל כו'. ע' בה"ל אבל מ"ש כתב של"ל ואין לו אלא עקב וכוה וכיון בתערובת הבלאים שבביש הראש"ם בגדים שם אבל הוא מי לעבדלין כמש"ם ומ"מ הרמב"ם פי' למעגל של זרב כמ"ש בפ' שם: [יט] קבון כו' שמתמין כו'. בתמני הבדקין כו' וכ"ל בפי' שם: [כ] אבל בלבלים כו'. מיק ד"ל וכתב אחי: [כא] ומעבטוע כו'. תוספתא הביאו הראש"ם מפלבנת מלוגמא וכתיב אין בהן עשוה כלאים שעין זה דרך חיטום אבל ביטוקלמני הכ"ל בתחבת מ"ם ס' ומשמע דאסור שם"ל לר' יהודה ר"ש ר"ל ותוסף אמיה כרב אחי שם ואמן ק"ל כרב אחי כנ"ל: [כב] כדי להסביה כו'. גמ' שם כלאים פרומי וכמי' הרי"ף שם אע"פ כו' ריל דעתבי' הקמ"ל:

שב [א] בד"ח כו'. עוד וכוה כ' שם דיעה דמר זוטרא אחי כו' ומתקים כו' וכ"ז קאמר בדיעה כו' וכמ"ש בגמרא אפילו בדאוריתא' דהסה לגזר שם מתני' שהוא בדאוריתא והרמב"ם וס"ע הסמיטו דיעה דמ"ז כ"ל ס' ס' ועי' ס"ז ודלא כב"י ומ"ש: [ב] אבוקה כו' והקומה כו'. מתני' ז': [ג] ואפילו כו'. אע"ג דמסק"ם נאמן בדרבנן ע"מ כאן לבסביה מקמו אומר כי יהיה מיסרבל מחזיר על קנבוס כו' לפ"ם

(י"ם בשם הרמב"ם שהוא פירוש הכ"ש שהוא פי' מעגל של ארב בתבנה ז' פ"ש דכלאים וכמי פירושו מ"ש ביאולמי שם ופ"ש ואין לו עקב שבנים המעגל הוא כן אבל לענין דינא בים לו עקב אמי מוחר אלין לן קשה בעור לבל העקב ולעיי"ל נראה שהוא מעגל אלין לו עור אלא מחמת לבל ומתבך למעלה בבגד הלבנות עבה בלא ינוף חוסם וכן בבגד לדיו ואחורי העקב מעט מזעיר ומוסים בקבים בחוקן לדים וקוסבים חוקן בוגזיתה למעלה וכיו פניחים על העור בגד בל כלאים שיהא הוא לדרום עליו ופ"ל אין לו עקב אלין לו עור בב"ב העקב וכיולא בזה כלאים שם בחדיעות ליעשה ופירוש זה קרוב לומ"ש בזה בכב מ"ש בפירוש המשנה: לב הרמב"ם שם בכב שבא ובחמיקן בב אמי ביצה דף ש"ו ע"א: לג מהוקפתא וכן מעשה בירושלמי: לד מבנייתה ובאלסבתא לחלב וכו' שבא דף נ"ז ע"ב וכן פירש הרי"ף שם: כלאים:

סימן שב

ל הרמבים בפ"י מהלכות כלאים פמ"מ דבבים בל פשה וכו' מה דף ק"ח ע"ב וכפי ביקרתו שם דלא נריש המ"מ אלי מלן דלמי וכו' ולשמעתא אלא מקומר דלא מהם לים דאמרינן האיסור בכל ודוקא בכל מעלמו אבל אם הפילו אדם אפילו שוגג אסור וכאן בחוטין של כלאים ג"כ הסיני כו"ש ר"ל בב"ש בשם קמ"ג ותו דהרי הוכחתי דכ"ע ס"ל דאין בעיל ע"ש והתיבו כאן אפילו הקיל הוא אחד מהזיר והלא גם שם מיירי מאיסור דבכבן דמדאוריתא חד בתרי בעיל אפילו בדבר חמוב ומנכלים לעוד לחלק ביניהם ומשמע חוט"ז מלאה ליישב דעם העור שהוכיח דלכתחלה מני שרי לאם יש איסור בעושים ומיד נם זה ותו קשה יתור לשון בגמרא שאעמה ומתקים ולא ידיע אם מתקים הים לו לעוד ולא ידיע אם מתקים או לא ולמה לו לעוד ומתקים ואין לעוד דמיירי שידוע שמתק האיסור אלא שאין ידוע אם ניתק כולו או לא הא לאו מילתא היא דעוד לי שפק אם לא מתקו כלל או לא ניתק כולו דומקלת הוה בזה כבולו אלא ודאי הכי פירושו דאחר שמדע התערובת הלך והסיר חוט לאחד ומהם בכיון כדי לתבות בו ולא ידיע לי מתקים לאיסור או לא ואמ"ש שרי דמיירי כאן בבלאים דבכבן דהא כתב העור בגד שאינו חוט אחד כו' וכן הוא בש"ס בהאי מלתא וכיון שכאן הוא הפסד מרובה שהרי אפילו לעוכרו לעבריס לאיסור על כן הקילו רבנן לסמוך על זה שאיסור ניתק ומה שאין כן בהיתר דקיימן קי' דמותר לעוכרו לעבריס הוא הפסד מועט על כן גזרו אלא לסמוך על זה אם עושה בחיד וכן מלינו בכבנס מקומות דלהפסד מרובה הקלו כן כ"ל דעת העור ומשום הכי לא הביא הרמב"ם סך מילתא דמתקים דאיסור ס"ל שיש כאן איסור דאוריתא כו"ש קיימן ר"ל ש"ב

ג ובמקומות שהפשתן כי כלומר דוקא דיענד יש לאסור לתחיר על מעשה זה בגבד שהפשתן ביוקר מן הקנבוס אבל לתפור בפשתן מקנבוס ולא שכבר בהפשתן אבל לבתחלה אסור כי ודאמשיק הרב וכן הוא בתשובת הרשב"א ובגיה ועיל סימן קי"ם סעיף ז' וי"ז:

ד ולא חיישינן לאחלוקי כי דכיון דהוא אוסר לא מרעא לאוסרתים מאחר שיש לו לעמוד על הדבר כן הוא בהרב המגיד וכיון וכבי יומוסף ובאלר מחברי מעמוד לאוסרן והרב קלר בחדשן: ה כשמוליק כבה מסר כי ובכ' מעיין סוף דף רליג כתב ומומתתי מחיינין שמלבים שבדקים הקנבוס בעבין זה שמוסכין הסוב עד שמוסכין כמין שעות ואם אוסרן שעות ומזונות (ליל אחומות) הרבה בידוע שהוא קנבוס עיב: ו יש מחמירין כי דומה לדלעיל סימן לייא עיין שם:

שג א ואפי' היה רבו דבמקום שיש חיטל הפשתן אין מולקן כבוד לרב ועיל סימן רמיב סכיב: ב דאם היה הלבשם שונג דהייטו שחיטו יודע בכל שהוא כלאים אבל אם אחר שמלאו שכחו אינו מאלו שהוא ונשכח אותו בגחזיר עליו כן מקומו בעוד ובייכ ג"י: ג אין לריך לומר לו בשוק עד שיגיע לביתו: ד אסור להלבשם כי אמים לבמי עוד לא תתן מכשול:

דיש א מותר לעשותם כי והא דכתב הרב לעיל סימן שיא (סיב) דלכתחלה לא יעשה בל כלאים הייטו בדברים שיש לחוש שיתבטה בהן והייטו שעשין אותן לעצמן אז לשמאל אחר אבל הכא שהוא בגד של עכו"ם ושעשן אותו לעכו"ם וכתיב

מטיח לפי תומו שחפרן בקנבוס (ג) אינו נאמן ג [ד] ובמקומות שהפשתן ביוקר מן הקנבוס (ד) יש לאסור להתיר:

הגה ואסור לומר לעכו"ם לתפור לו בגדים בתוכי קנבוס אע"פ שהפשתן יותר ביוקר דוקא לתפור בפשתן מהקנבוס (הסב"ם פי' הסב"ם) (ה) [ה] אבל אם נתן לו חוטי קנבוס מרי ד (ו) ולא חיישינן לאחלוקי מאחר שיש לעמוד על הדבר שחוטי פשתן ה כשמלליק כבה מהר ובל קנבוס הולך ושרף (קן הקנבוס בגיע פ"ש דגר"ל) * וכן נהגין אע"פ שיש מחמירין (הסב"ם סל"ג) [ו] ושראל אחמור לתפור כלאים היו כעכו"ם ו יש מחמירין דלא יתפור בגד לאר קנבוס לגן אבל יתבדוהו אחוא פשתן ולכן נהגין הקנבוס. (מהרי"ל) (ח):

שג שמותר לפשוט כלאים מחבירו אפילו בשוק. וכו ב' סעיפים:

א ד הרואה כלאים של חורה על חבירו אפילו היה מהלך בשוק קופץ לו וקורע מעליו כיד **א** ואפילו היה רבו. (ו"ל **ב** דאם היה אלומם פונג **ג** (ט) אין ל"ל לו בשוק דאמנם בגדי הבריות יפתוח ואל יפרישנו ומשונג) (מוד בשם הרא"ש) ג ואם היה של דבריהם אינו קורע מעליו [ט] ואינו פושטו בשוק עד שמגיע לביתו. [ג] (וכן בגיה המרדכי אין לריך לאמר לגאמר) (מוד). ואם הוה של תורה פושטו מיד:

ב ד [ג] דאסור להלביש את חבירו כלאים:

דש

א ד כלאי בגדים **א** מותר לעשותם ולקיימם ואינם אסורים אלא בלבישה;

הולך הגוד להאריך ולומר אין מותן בקפיקא לסקל היה לו לומר אבל בכלאים דאוריתא לא על כן נראה כמו שכתבתי אלא מום מחלוקת בזה בין גוד לבחמנים והרא"ש דמלבו מדי לבגשים מהני תשיו בכלאים דאוריתא והביי כתב דסך בדיא קלי מי מלבעה ולדידיה יחלוק אבוד על המגיש והרא"ש ואחרי מומן דמיא כאן מכתב בדיא כי ומלאה לעיל דלא יעלו ידי חובת הציון כל הלריך בחילה מבגדים כי בגמרא מוכח לחדיא דלף בדאוריתא מיהו בדיקה לבגעה כמו בדיקה דמומאה מה דאוריתא כמו מהאתי: (ג) אינו כאמן לפי מחדש שהחדש מיהו אבל אם אמר לבגדים על כן לתפרים מקה אומר כו: (ד) יש לאסור לתפור בגדי בשם הרים כתב בחוקים שהפשתן ביוקר ובוג יותר לתפור בקנבוס לפי שהוא מוב מזק החפרת יש לתפיר עכיל. והקשה מרים ז"ל על הסמגן עדיך לומר שהפשתן לתפיר בתחלי אחר מחמת שהפשתן ביוקר והרים החמה תחלי אבי מר דהייטו שעוב לתפור בו מחמת שהא מזק ודאי לתרן דשיב בדשבר ולעדיב דמלי דאמר הרים שהא מזק כי אינו תחלי בכל דהחלי בכל המוקומות מזק יותר אלא שבאיר בלם הפשתן ביוקר אלא שלא מקשה מלי מיהו הם שהא ביוקר ויש ר קבלה מבגדו הפשתן מזב יותר לתפילה מחמת שהא מזק יותר מקבנוס כמיש בשם הרין ומיש המיא אחיב לזה כתב שהקבנוס יותר מזק לתפיר ואינו מקרע ואינו מקרע בתפיר ובפשתן מקרע ויש בו עוכם לאחן לתקן מחדש מאלא שקבנות אלו הם מוכרעות זו כנגד זו דהייטו פשתן ש בו הענלה אלד חלוקתו ושם בו נגישתא אלד חלוקתו ועיכ הדבר תלוי בזה שהוא ביוקר דאסו שכריע לסיתר ותלוי במולא בומקומות אבל לענין מחק המוב ודאי בכל המקומות הוא כן הם פשיע לעיד: (ה) אבל אם מתן כי דמיא הכריע לתתיר בזה דוקא כדעת המגיד ומכמה מעמם דהיש לאחלוקי מאחר שיש לעמוד וכי יש לו להרן ולתקן עוחתו ולומר עמיתי וחיתי בבגד שוא קבנוס ובמיכ בטתן לו קבנוס ואחיכ דוא שהוא פשתן לא יוכל לתקן מעמו מעמו לו להזהר בזה שבתן לו ונלחיה לו מקום מיוחד כן כלאים לי עשוחו ולא ביל עשה הקבנוס הוא מזק בבגדים הרים והא דלא כתב דברו דוק עלונתא על הביע כיון שאסר לנס הסלתן עדוק מיהי בדרך זה:

חדושי רע"ק

סי' שיב. סעיף ב' בהגה. (ט) ולא לאחלוקי מאחר. הייטו דאמרם זה הטבלים מירחת. אבל לכתוב על סי' שיג. סעיף א' בהגה. (ט) אין ל"ל לו בשוק. ע' לקמן (סי' מעיב ס"ש בהגה):

ביאור הגר"א

ע"ם: [ד] ובמקומות כו'. ל"ם שם רים לכתוב בבקומות כו' וקומר הכ' מעם לבד הבגדים אבל לים' דדוקא בבגי הבשמים שאינו בבגדים כו' ק"ם ר"ם ח"ם בבג"ם ואמור לומר ומ"מ מוכר מבדיעבד יש לסמן בב"ם בב"ע ולומר: [ה] אבל אם כו'. כ"ם בחולין ס"ב בחומר בל בקו כו' וכן שם ס' ג"ה וב' ל"ה דבאמרין אמיתת קבילה אבל אם אמר בל בקו דוקא לוחן וכאל"ם בכ"ם ל"ם וכ"כ הא"מ כאן ועי' ס"ך וכן בס"ג דמבאה בחמיתת בשתן קבה ובמ"ם ובמרם כו':

שג [ה] ואינו פושטו כו' ואם כו'. ל"ל דגם בטולאו בגגד אלו אדון בן בגי' אלו בגגדו כו' ובמ"ם בפ"ג דמבאות: [ב] וכן בגמ"ה כו'. כמהוח עמאו מוגלי כלאים בגגדו כו' אבל אדם מרוחה בגגד מגיהו כו' וכ"כ בגדה בתי אחרון ובגי הכ"ל בגגדו: [ג] אמור כו'. בשון הרמב"ם ים מלבות כלאים המלבש אם מגיהו כלאים אם היה הלבוש מחיד הלוגם לוקה והמלבש עובר מהגוס לפני עור לא תתן מכשול ואם לא ידע הלוגם מהבגד הוא כלאים ואיה המלבש לוקה ובלוגם מבור והרא"ם מגיה עליו בתשובתו להרשב"א ובכ"מ בם ר"ל מתוקמתא ס"ג ומבה המלבש אם מגיהו כלאים והמשמש אם המיר אבים המלבש מחיד המשמש אם המיר אבים המלבש מחיד הייב הוי מגיהן מבורין ובכ' ס"ם ובכ"ל בתן המלבש מוגגין מבורין ובכ' ס"ם ובכ"ל בתן המלבש מחיד והמשמש מחיד המלבש והמשמש הייב הוי הלוגם ומחיד הלוגם והמשמש מחיד הייב הוי מגיהן מבורין מגגין מגיהם מבורין אבל בתקף ומבה וקורם ומורב ובתוגם בקבע אין בן בבגיהם מחיד הלוגם מגיהם מחיד הלוגם ומחיד המשמש מגיהם מחיד הלוגם ומחיד המשמש בתקפתא בם ובמ"ל מי' קפ"ל מיא ו"ל כתן אבל עבוד אבל הלוגם ומחיד המשמש:

הלכות פדיון בכור

שה מי חייב בפדיון בכור ומתי ראוי לפדיון וכל דיניו. וכו לא סעיפים:

א [ה] ד*מצות עשה לפדות כל איש מישראל בנו שהוא בכור לאמו (ט) הישראלית נבה' סלעים [ג] שהם קיב סעים שהם

ביאור הגר"א

שה [ה] מיב כו'. מחמי ס"ק דקדושין: [ג] סהם קיב מעים. ביומי מבם ק' מעים לבד אבל בשאיב הוביבו שהוא מבבר ומ' בבכורות ל' ל"ל

כנסת הגדולה

סעיף א' * מצוה עשה לפדות כו' שהם אבלים ולהפדים כו'. ריב יש מי שבבר אלם אבל הרב מהריב ישראל זיל בבסביו מיון בלים בבר ולהיו יולא בבן ולדן לבמוהו

באר הגולה

ח מיים בפי' המגיד המחבר וכיב המיים בשמו: (יי הוגה לבמים הבלים ומעיר ומגילה דמיא ביב לעיל בסיון רלים סעיף גי בהגיה):

סימן שג

ט לשון הרמבים בפיי הבלבוש בבלים מחיישים דבר יכרום לחבר בב בבגדים דף ריב ביב ובפי בילבמו שם בגמרא המובא בלבים מובמו ולא נבם בגבדו ומבולא בלבים על הביבו לבחבר ומבוכות מבב דוא בי בבם דף כי ביא וביים שם מלין בבגד הבבריות דוחה ליבור לא מבבם דמבולב בבולב: ג שם ובלבד בחמא דלמבו שם בבחלא בל מקום שים מיבול הבם לין מולקן כבוד לבב: ד שם בבמבלא שם: ד ד מבוב לבני עוד לא מתן בחבוגות בבבלבי הבלבים בחבוגות בבחלות בחבלא לבבביל ולא ביבו לבמובמו מחבה על הרמבים מבחב מלוקה הבלבים לם לא יבע מבוב בבוב בלבים:

סימן רש

ח מבמה ריש ריב הבלבים:

כנסת הגדולה

עקב לינו בלם לומר מלין לו עקב מחם בבות הבלבים אלא מלין לו עקב ביאל מלין לו מבה לבקב בבין מביביב מבנו ולם יש מבה לבקב יש לחוש מבא מבים בבוחה עד מיגיע בחוקים מלין הבוד בבה ובבמה בן הבלבים וקיל:

סעיף ב' בהגה. * וכן נוהגין אף על פי שיש המחמירין כו'. כתב ביי בבם הרין אף על פי שהרבביא מבקבן בדבר כי ריב ביאל בבבוחיו מי' מבביא לחר המלבם לא מבבן הרבביא ביאל אבלא בחיב בבבים ולבי בים הרין ביאל דבחבוחרין בל הבבל ולבוב הבבים בבבים בבים ריבים בבבל ולבוב הבבים בבבל ריב בבבל ולבוב הבבים בבבל ריב בבבל ולבוב הבבים בבבל ריב